

KRVISTRÁŽCA

CECY ROBSON

Krvistrážca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Cecy Robson

Krvistrážca – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRVISTRÁŽCA

CECY ROBSON

KRVISTRÁŽCA

CECY ROBSON

Preložila Jana Cvoligová Kyseľová

COO
BOO

*Pánovi a pani Hartovcom,
ktorí ma ľúbili, aj keď nemuseli.*

Gladiátorská aréna v kráľovstve Arrow nie je nič pre slabé povahy. Krvistrážca obsahuje prvky, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné. Patria k nim násilie, brutalita, krv, smrť (častá smrť, ktorej sa nevyhnú rodinní príslušníci, priatelia, nepriatelia, zvieratá ani netvory), zranenia, strata končatín, choroba, upálenie, utopenie, otrava, podanie drog, bičovanie, nesloboda, triedna diskriminácia, xenofóbia, smútok, vulgarizmy a sex. Ak ste na niektorý z týchto prvkov citliví, majte ich prítomnosť na pamäti, chopte sa zbrane a pripravte sa na súboj o titul krvistrážcu...

TANLITA

AMDAR

CREA TRELA

PENNOCK

LIBUR

ARROW

TUNDER

SIERTOS

GREY

MERETO

WITORIA

CANVOL

PRVÁ KAPITOLA

LEITH

Ked' otlčené kolesá voza s hrmotom vbehnú do jedného výmoľa a vzápäť aj do druhého, mreže našej kletky sa otrasú a drsný kov sa mi obtrie o sečnú ranu na pleci. Zatnem zuby, aby som neskrútil tvár od bolesti. Nijako mi nepomôže, ak budem deviatim bojovníkom okolo seba pripomínať, že som zranený.

Namiesto toho upieram zrak na zaschnutú krv, ktorá mi zostala na rukách po poslednom súboji. Nie je moja, ale Yularova. Aspoň myslím. Alebo možno Mundagova. Včera v aréne so mnou boli obaja trolovia. Rovnako ako my ostatní sa rozhodli bojovať na život a na smrť, aby nakrmili svoje rodiny, no neboli takí brutálni ani zúfalí ako ja.

Prekrižim si ruky cez hrud' skrytú pod tenkým koženým brnením, zdvihnem bradu a zadívam sa na zjazvenú tvár bojovníka oproti sebe. Zlobrovi nad hornou perou trčia dva spodné kly a vedľa toho ľavého, vyštrbeného a polámaného, sa mu ťahá dlhá rana, ktorá mu siaha od úst až k uchu. Keď sa nám stretnú oči, jeho pohľad sa zatvrdí, čím mi dá najavo, že ho bojovnosť ešte úplne neopustila. Ja mu ho bez okolkov opätujem a mlčky mu hovorím, že mňa neopustila ani náhodou.

V tej chvíli trúbenie rohu ohlásí náš príchod a zlobor zafučí a odvráti sa. Nemá zmysel robiť rozruch už vo voze, keď dnes možno ani nebudeme bojovať proti sebe.

Keď záverečný tón rohu zanikne vo vetre a pripomenie mi, že ten zvuk možno počujem poslednýkrát v živote, neubránim sa nepríjemnému záchvevu v žalúdku. Aréna je nepredvídateľná ako sviňa.

Voz kúsok pred vonkajším múrom obkolesujúcim areál kolosea spomalí, ozve sa rinčanie ťažkých reťazí a ozrutná drevená brána sa s ohlušujúcim výzganím otvorí.

Ako sa medzera medzi jej krídlami rozširuje, skandovanie z arény nabereá na hlasitosti ako silnejúca búrka a valí sa vozom. „Krvistrážca!“ kričia diváci.

Sullivan, ostrieľaný bojovník pomojom boku, si odpluje na zem. „Mizerní chudáci,“ zašomre.

Pozriem naňho so zdvihnutým obočím – skoro mi napľul na topánku –, ale on sa len zaškerí.

Je človek ako ja, no kým moja koža je po dlhých rokoch tréningu pod holým nebom sýtohnedá a vlasy mám čierne ako uhoľ, on má pokožku svetlejšiu a vlasy sťa vyblednutá slama. Obaja sme rovnako zafúľaní, a hoci je Sullivanova neupravená brada možno trochu dlhšia než moja, ledva-ledva mu zakrýva vrede na krku tesne nad brnením.

Sullivan je drsný a skúsený bojovník. Meria niečo vyše metra osemdesiat, ktorým sa môžem pochváliť ja, a jeho postava je mohutnejšia, čo vynahrádza dvadsaťročný rozdiel medzi nami. Neznamená to však, že je lepší. Akurát si naňho treba dávať pozor.

„Chcem sa stať kováčom,“ prezradil mi kedysi dávno, „a vyrábať meče, ktoré už nikdy nebudem potrebovať.“ Zadíval sa na mňa. „Čo ty, chlapče?“

„Ja?“ spýtal som sa. „Ja si budem tvoje meče kupovať.“

Prešli tri roky a ja mám dojem, že jeho plán je lepší.

Pozriem mu na predlaktie, kde má vytetovaný meč a trnitý výhonok za posledné dve víťazstvá. Ďalšími dvoma výhrami si vyslúži ružu a korunu... a konečne aj slobodu. Šťastlivý bastard.

Zamrvím sa na tvrdej lavici a počúvam čoraz rýchlejšie skandovanie. „Krvistrážca! KRVISTRÁŽCA!“

Mladého gladiátora, ktorý má svaly očividne väčšie než mozog, zrejme vzrušenie davu vyburcuje. Zdvihne päť nad svoju šticu tmavých kučier a zakričí citát z náborového letáka, ktorý väčšinu z nás naviedol na tento otrasný život. „Bojujte kvôli zlatu, víťazte kvôli sláve!“

„Sláva je mŕtvoľe nanič,“ zašomrem.

„Dnes nám aspoň dali najest.“ Sullivan zakašle a znovu si odpľuje. Už celé týždne ho morí choroba a má čo robiť, aby ju zakryl. Prejav slabosti je tým prvým, čo človeka v našich kruhoch zabije. V tesnom závese za ním je sprostosť.

Mág na lavici oproti nám to však zjavne nevie a venuje Sullivanovi zamračený pohľad. Hladkú a svetlú tvár má nepoškvrnenú – špatí ju akurát jeho kyslý výraz.

„Čo sa ti nepozdáva? Hnusia sa ti moje sliny?“ zaujíma sa Sullivan s úsmevom. „Spamätaj sa. Nie si na tom o nič lepšie ako ja.“

V mágových tmavých očiach zasvieti iskierka magického svetla. „Hnusíš sa mi ty.“

„Prečo?“ zaútočí Sullivan. „Všetci nemôžeme byť nóbl pánkovia ako ty.“

Mág vyskočí, no ja mu päťou vrazím do hrude a odkopnem ho späť na miesto.

„To si šetri do arény,“ napomeniem ho.

Mág na mňa len zíza. Moju silu ani rýchlosť pravdepodobne nečakal. Väčšina ju nečaká a práve vďaka tomu som prežil tak dlho.

Sullivan do mňa štuchne. „Sakramentská škoda, že čarovať vie jedine so svojou palicou, čo povieš, Leith?“ Jeho úsmev je odrazu akýsi ostrejší. „Príšerné, že si ju pri poslednom súboji rozlámal.“

Ak mi pamäť slúži, ovalil ňou po hlave zlobra. Zaistil si tým víťazstvo aj miesto medzi nami desiatimi.

Nevraživým pohľadom priklincujem mága k lavici, čo vôbec nie je ťažké. V tvári sa mi nepochybne zračí všetok hnev a trpkosť, ktoré mi pulzujú v žilách, zatiaľ čo jeho výraz prezrádza len hrôzu z nadchádzajúceho súboja.

Bez svojej palice nemá šancu a veľmi dobre to vie.

Podľa pravidiel môžeme použiť čokoľvek, čo sa po začatí zápasu nachádza v našom dosahu vnútri arény, lenže keby aj palica ležala na kope mečov, štítov a dýk, ktoré nám poskytnú, mág nebude mať dosť času, aby s ňou zviazal svoju moc. Je vyhladovaný a zoslabnutý ako aj my ostatní.

„Ja... mám rodinu,“ vyjachce, zatiaľ čo naňho ďalej zazerám. „Manželka a deti ma potrebujú.“

Mágovia majú rovnako ako elfovia a iné čarovné bytosti s počatím problémy, takže pravdepodobne nijaké deti nemá a snaží sa v nás len vyvolať súcit. U mňa sa mu to veru nepodarí.

Sullivan sa zasmieje, a keď sa k nemu pripoja aj ostatní gladiátori, po mágovej špinavej tvári sa skotúľajú slzy hnevu.

Ako inak. Kto sa bojí, plače.

Nesmejem sa ani ho neľutujem. Všetci máme blízkych. Nie je ničím výnimočný.

Keď si pomyslím na svoju malú sestričku a na to, ako jej telom zmieta choroba, no moja rodina nemá peniaze na poriadneho liečiteľa, hrud' sa mi stiahne, ale zbytočnú emóciu zo seba veľmi rýchlo strasiem. Nepotrebuje môj súcit. Potrebuje, aby som sa sústredil... a vyhral.

Ako sa s hrmotom blížime k samotnému koloseu, jasot je čoraz hlasnejší. Snažím sa z neho načerpať nadšenie, ale po rokoch týchto sračiek je ťažké tešiť sa zo zlata či slávy, ktoré mi môže priniesť nadchádzajúci zápas.

Prísľub ubytovania, jedla a peňazí pre moju rodinu doma v Greyi ma rovnako ako ostatných gladiátorov v tejto klietke zlákal do bohatšieho kráľovstva Arrow a táto krajina spočiatku skutočne prekonala všetky moje predstavy.

Len mesiac po mojom príchode však došlo k pokusu o vraždu kráľovnej, panovníčka upadla do kómy a po hrách, ktoré boli určené na „výcvik“ najlepších bojovníkov v celom Starom Erthe, v okamihu nezostalo ani stopy. Preč boli časy výdatných jedál a priestoru na liečenie a odpočinok. Nikto viac nejasal, keď sme protivníka porazili, no nechali ho žiť.

Dnes väčšinu z nás znesie zo sveta život v špine a otrasných podmienkach a o ostatných sa postará aréna. Tomu, kto prežije, sa za odmenu ujde polievka z fěrskeho brestu, ktorá nás nikdy tak celkom nezasýti, a za každé víťazstvo dostane mizernú almužnu. Aj almužna však našim rodinám pomôže a studený vývar je stále jedlo.

Sústred' sa na svoj cieľ, pripomínam si.

Keď mám zo svojho miesta v kúte voza konečne výhľad na koloseum, žmurkajúc k nemu zdvihnem zrak. Amfiteáter vybudovaný z ligotavého kameňa je okázalou ukážkou elfskej architektúry. Diváci dnu vchádzajú

cez viacero klenutých priechodov a nad každým sa vypína socha niektorého z krvistrážcov, čo je titul, ktorý pôvodne patrili prvým ôsmim generálom arrowskej armády. Hlavný vchod je zdobený najväčšou sochou zo všetkých znázorňujúcou fénixa, ktorý je symbolom kráľovstva.

„Vítazstvo už skoro cítiš na jazyku, čo?“ Sullivanove slová odrážajú moje myšlienky, no v očiach sa mu zračí bezútešnosť. Obaja sme neuveriteľne blízko, ale na takomto mieste si človek niečo také zbytočné ako nádej udrží len ťažko.

Ale aj tak – jemu zostávajú už len dva súboje a mne štyri. Posledné štyri zo zdanlivo nedosiahnuteľnej stovky. Potom získam titul krvistrážcu. Stanem sa občanom Arrowského kráľovstva. Bude zo mňa boháč. Budem mať všetko, čo sa mi zažiada. A moja rodina tiež.

Keď sa dostaneme k tunelu, ktorý sa ťahá popod koloseum a vnútri prechádza do podzemnej stajne a zhromaždiska, vysoké mesačné kone s mohutnými hrudami zaváhajú, no po švihnutí biča sa dajú znovu do pohybu. Vyžaruje z nich jemné svetlo pripomínajúce mesačný svit, podľa ktorého dostali svoje meno. Predné nohy majú mimoriadne dlhé a boky široké, vďaka čomu sú silnejšie a utiahnu aj náš ťažký voz.

O pár sekúnd zmizneme v tuneli. Tieň predstavuje víťaný únik pred dusivou horúčavou, ale takmer si ho nestihnem vychutnať, lebo vzápätí mi vyrazí dych vlhký smrad konského hnoja a smrti.

„Doriti, to je hnus,“ zašomre Sullivan a zapchá si nos. Ja sa tým neobťažujem.

Kone napokon začnú stúpať, vyjdú spod tribún a vytiahnu voz do arény, kde opäť zaváhajú, akoby cítili pach krvi, ktorou je piesok priam nasiaknutý.

„Hovorí sa, že piesok v aréne bol kedysi biely ako sneh v horách Ambaru,“ ozve sa mladý bojovník s úžasom v hlase. Nováčik sa ten prekliaty náborový leták tuším naučil naspamäť.

Všetci desiati sa rozhliaďneme po priestranstve. Po posledných troch rokoch surovostí z neho zostala len plocha odpornej sivej farby.

Pohoniči zanadáva, a keď znovu šľahne kone bičom, zvieratá sa s námahou rozhybu a nás v klietke hodí dozadu. Tentoraz sa mi grimasu potlačiť nepodarí.

„Čo myslíš, čo na mňa dnes vytiahnu?“ spýta sa Sullivan, zatiaľ čo sa neprítomne škriabe pod náprsným pancierom.

„Možno párik ohnivých losov,“ háda trpaslíčka s krúžkom v nosovej priehradke a hrubým šedivým vrkočom a pritom si utiera ruky o stehná. „Keď ťa tí bastardi z Canvolu nezožerú, tak ťa spália na uhoľ.“

„Môže to byť hocičo,“ odpoviem pravdivo znudeným tónom.

Zvyčajne nás rozdelia do dvojíc a my potom bojujeme proti sebe jeden na jedného, no niekedy k nám prihodia ešte aj zopár potvor, aby súboje okorenili. Okrem toho každý pozná nepísané pravidlo, že čím bližšie k titulu krvistrážcu bojovník pokročí, tým viac svinstiev proti nemu pošlú a tým zúrivejšie sa snažia dostať ho z hry.

Zhlboka sa nadýchnem a usilujem sa nemyslieť na skutočnosť, že odkedy som prišiel a vládu nad kráľovstvom prevzal najvyšší lord Vitor, titul získali len dvaja gladiátori.

„Nech to bude ktokoľvek alebo čokoľvek,“ pokračuje Sullivan chrbtom opretý o mreže, akoby ho na svete vôbec nič netrápilo, „pokúsim sa ho vybaviť čo najskôr, aby ste všetci videli, ako rýchlo dokážem zabíjať a vyhrávať.“

Nad jeho nafúkanosťou sa takmer pousmejeme, ale keď začneme krúžiť okolo arény, atmosféra vo voze zhustne.

„Krvistrážca! Krvistrážca!“

Pohýbam sánkou z jednej strany na druhú a snažím sa uvoľniť si napäté svaly na krku. Pri Starom Erthe, na rozmery tohto zápasiska si azda nikdy nezvyknem. V rozľahlom priestore sme načisto bezvýznamní. Zrnká prachu na vychýrenej maľbe. Mladé stromčeky v lese plnom starobyľých obrov.

Ako vždy predstieram, že na veľkosti nezáleží. Ako vždy veľmi dobre viem, že v skutočnosti záleží. Je tu kopa priestoru na behanie, ale nijaký úkryt.

Opriem sa dozadu a zanaďavam smerom k všetkým prítomným nedočkavcom. Tribúny dnes praskajú vo švíkoch... a diváci sú vyobliekaní v rôznofarebných šatách. Po čiernej, na ktorú sme si za posledný mesiac zvykli, nie je ani stopy. Žalúdok sa mi stiahne.

„Doriti,“ zhodnotí Sullivan.

„Smútok sa už tuším skončil,“ zamrmle trpaslíčka do ťaživého ticha so zrakom upretým na svoje topánky.

Všetci mlčíme a uvažujeme, čo to bude pre nás znamenať v nadchádzajúcich súbojoch. Odkedy kráľovná po takmer trojročnej kóme pred mesiacom zomrela, najvyšší lord svoj smäd po krvi z rešpektu k nej krotil a stávkovanie poľavilo tiež, lebo nikto nechcel vyzeráť neúctivo, keď kráľovstvo smútilo za svojou milovanou vládkyňou.

Zhlboka sa nadýchnem a snažím sa spomaliť svoje uháňajúce srdce. Panika mi pomôže akurát tak do hrobu. Pretože dnes... dnes sa najvyšší lord pravdepodobne pokúsi nahradiť stratené príjmy a spraví divadlo z našich životov. A z našej smrti.

Dnes nie je v bezpečí nikto.

Naozaj nikto.

DRUHÁ KAPITOLA

LEITH

Sústredím sa na blížiaci sa súboj, zubami si zatiahnem krvavý obväz na ľavej ruke a obzerám si divákov, okolo ktorých prechádzame.

Čím vyššie nad kamennou arénou sú usadení, tým menej bohatstva je medzi nimi vidno. Najväčší kruh radov na samom vrchu určený pre prostý ľud je morom praktického oblečenia zo skromnej bavlny, zatiaľ čo kruh strednej triedy pod ním sa pyši rúchami z hodvábu. Aj tieto šaty sú však len obyčajnými handrami v porovnaní s parádou, ktorú vystavuje na obdiv najnižší kruh šľachticov. Sedadlá vďaka najvyberanejšiemu hodvábu a krinolínam, ligotavým drahokamom a zlatu v podstate predstavujú truhlicu s pokladom.

Po obvodě amfiteátra je rovnomerne rozmiestnených osem schodísk a v jednotlivých kruhoch hore-dolu pobejú pomocníci v jasnožltých tunikách, ktorí prijímajú stávky a vyberajú peniaze výmenou za lístky. Keď nás teraz priviezli do arény a dav si nás poriadne poobzeral, stávký sa priam hrnú. Nad najvyšším kruhom sa okolo celého kolosea jeden za druhým rozvinú transparenty jednotlivých bojovníkov, na ktorých sa vynímajú naše podobizne, ale žiadne mená.

Neovládne sa a preletím po nich zrakom, až kým nezazriem Sullivanovu známu tvár a kurz, ktorý mu určili. Celé telo sa mi napne. Doriti. Keďže Sullymu k titulu krvivrážcu chýbajú už iba dve víťazstvá, diváci stavia kopu peňazí... a podľa kurzu je Sullivan jasným favoritom.

Niektor dnes získava hotový majetok. A niektor zasa hotový majetok stratí. Sullivan sa zadíva rovnakým smerom a potichu zavrčí. „Sráči.“

Za normálnych okolností by sme sa z priaznivého kurzu tešili v nádeji, že si víťazstvom zarobíme pár zlatiek navyše. Dnes to však neplatí. Pri takomto kurze totiž pokladnica vyhrá jedine v prípade, že Sully padne. A ja mám podozrenie, že najvyšší lord Vitor má pre nás pripravené niečo špeciálne.

Všetko v Arrowskom kráľovstve je pokrivené... a najvyšší lord so svojím synom sú najväčší kriváci zo všetkých.

Mesačné kone napokon s erdzaním zastanú pred osobnou lôžou arrowského regenta, ktorá pozostáva zo štyroch radov sedadiel umiestnených dva a pol metra nad úrovňou arény. Šľachtici sú tam dostatočne blízko, aby do seba mohli vpíjať krv a násilie, no zároveň zostávajú v bezpečnej vzdialenosti. Lóža je tiež ozdobená obrazom fénixa – vznešeného červeného vtáka s víriacim oranžovým perím. Samotného operenca nikto nevidel od chvíle, keď ho pred sto rokmi zabili, ale vytrča sa na všetkom, čoho sa len šľachta dotkne.

Hovorí sa, že potom ako bájny vták Arrowskému kráľovstvu dopomohol k víťazstvu nad nepriateľmi a v poslednej bitke padol, Arrowčania celé desaťročia čakali, že znovu povstane.

Lenže nepovstal.

Pripadá mi absurdné ďalej stvorenie idolizovať, ale opäť musím povedať, že mne sa zdá nezmyselná väčšina toho, čo títo aristokrati robia.

Keď strážca prudko otvorí hrdzavé dvere klietky, jeden po druhom vylezieme von a rozostavíme sa do dvoch radov, zatiaľ čo obecenstvo sa na nás veselo vyškiera.

Pokrútim plecami a zadívam sa na miesta v kráľovskej lóži.

Sadisti. Všetci do jedného. „Mal by som im tú lôžu podpáliť.“

Sullivanov smiech sa premení na kašeľ. „Ále, prosím ťa, chlapče. Aspoň tu máš obdivovateľov.“ Ukáže na sektor v strednom kruhu napravo od nás, kde hlúčik divákov máva žiarivými šálmi vo farbách môjho transparentu – červenej a fialovej –, no ja si ich nevšímam a obrátim sa späť ku kráľovskej lóži.

Nasledujúcich pár minút rozhodne, či mám šancu prežiť... alebo zomriem.

Vitorov poskok zodpovedný za stávkovanie – nízky človek s okrúhlymi okuliarmi na špičke nosa a riedkymi bielymi vlasmi, ktoré má nad ušami našuchorené – si každého z nás postupne premeriava a zaznačuje náš osud do svojich záznamov.

S rozmachom potom podá pergamen najvyššiemu lordovi Vitorovi, vlád-
nucemu regentovi Arrowského kráľovstva, ktorý sedí v prvom rade, ako sa
na jeho postavenie sluší a patrí. Vitor sa naň zadíva. Husté tmavé vlasy má
zopnuté navrchu hlavy, hrubý vrkoč sa mu ťahá dole chrbtom a ostro kontras-
tuje s bledou pokožkou na jeho špicatých ušiach. Vyzerá najviac na štyridsať,
ale elfovia zvyknú žiť aj stovky rokov, takže jeho vek sa vôbec nedá určiť.
Oblečený má tradičný elfský odev vyskladaný z voľných hodvábnych nohavíc
a vesty – ako inak zlatej –, ale čosi mi napovedá, že jeho prvoradým cieľom je
vystaviť na obdiv svoju svalnatú postavu, ktorá je u elfov pomerne nezvyčajná.

Priam z neho kričí, že každé jeho konanie má jasný zámer.

Najvyšší lord sa obráti k svojmu synovi usadenému vedľa neho a chvíľu
si vymieňajú pohľady. Nepovedia ani slovo, no je očividné, že medzi nimi
prebieha akýsi súboj. Vitor napokon rýchlo kývne hlavou a otočí sa späť ku
krpcovi, ktorému čosi povie a strčí mu pergamen do rúk. Keď si ho muž vez-
me, biele obočie mu vyskočí až do vlasov, ale potom brkom spraví niekoľko
dlhých čiar a znovu začne škriabať.

Z Vitorových zatŕpnutých zubov sa mi z nejakého dôvodu zježia chĺpky
na zátylku.

Po chvíli sa zvrtnie doľava a na svojho syna vyštekne niečo, čo nezachy-
tím. Generál Soro, ktorý vyzerá ako nevýrazná verzia svojho otca, je dnes
vyobliekaný v plnej vojenskej paráde a obe strany priliehavej tmavomod-
rej tuniky má pokryté hrbou okrúhlych zlatých medailí pripomínajúcich
gombíky. „Generál“ si pravdaže v armáde neodslúžil ani jediný deň – titul
si udelil sám a je rovnako bezcenný ako on.

Medzi otcom a synom prebehne ostrá výmena názorov – očividne sa
ktovieako v láske nemajú –, ale najvyšší lord potom o svojho syna zjavne
stratí záujem a znovu obráti zrak k mužovi, ktorý má na starosti stávky. Soro
zatne zuby, a keď sa nám stretnú pohľady, jeden kútik úst sa mu skrúti v kru-
tom úsmeve, akoby sa už nevedel dočkať, kedy bude povzbudzovať môjho
protivníka.

Vtom do mňa štuchne Sullivan a ja odvrátim pozornosť od kráľovskej lôže a spustím ruku. Sully pokynie hlavou k ostatným gladiátorom v rade vedľa nás a zamrmle: „Neviem, ku komu ma dnes priradia, ale mám z toho dobrý pocit.“

Rozhovor medzi Vitorom a jeho synom si podľa všetkého nevšimol a namiesto toho strávil čas hodnotením protivníkov. Trpaslíčka má mohutné končatiny, hrubú kožu a poriadnu silu, ale jej rase zvyčajne chýba rýchlosť. Ostatní nie sú až takí nemilosrdní – určite nie takí ako Sullivan a ja. Má pravdu. Do ďalšieho kola by sme sa dostať mali. Sully je aj napriek chorobe neústupčivý a smrtiaci. Takisto je jediným gladiátorom, ktorého sa odvážim volať svojim priateľom.

Odkedy sme sa prvýkrát stretli, máme tichú dohodu, že sa neobrátime proti sebe, pokiaľ nás proti sebe nepostavia v súboji. Zatiaľ sa to nestalo, pravdepodobne preto, že keby vyhral nesprávny, pokladnica by prišla o množstvo peňazí, no veľmi dobre viem, že jedného dňa stávkovanie nad tým rizikom preváži. Akurát dúfam, že to nebude dnes.

Keď sa rozhlídnem po gladiátoroch naokolo, neubránim sa nádeji, že na mojej čepeli dnes zomrie niekto iný ako Sully.

V tej chvíli sa rozozvučí obrovský zvonec, ktorý vyzýva na uzavretie posledných stávk a signalizuje, že nadišiel čas, aby sme sa vrátili do voza, zamierili do stajní a čakali na svoje zápasy.

„Si pripravený, Leith?“ spýta sa Sullivan.

Pripravený na smrť? Alebo na zabíjanie? Tak či onak prikývnem.

Trpaslíčka stojí vzpriamene, reve a trieska si po hrudi, zatiaľ čo elfovia z mojej domoviny mávajú davu a ich štíhle, elegantné paže sa vlnia ako trstina vo vánku. Musím si na nich dávať pozor. Elfovia sú prekvapivo mocní. Novší bojovníci – minotaurus a chlap, čo sa vie premieňať na rosomáka – sa k nim pripoja a napínajú svaly. Všetci sa snažia presvedčiť divákov, aby uzatvárali vyššie stávky, lebo si myslia, že tak zarobia viac.

Tak to teda veľa šťastia.

Väčšina odmien pre bojovníkov sa vyparila zhruba v čase, keď začali na zoznamy účastníkov pridávať odsúdených zločincov.

My so Sullivanom sa obecnstvu nepodlízujeme. Sully kýve hlavou z jednej strany na druhú, až mu praská krk, kým ja si natáhumem ruky.

Bodná rana na ľavej dlani ma páli rovnako ako ľavá lopatka, kam som schytil sekerou.

Keď na sebe opäť zacítim Sorov pohľad, zdvihnem zrak. Očakávam, že na mňa bude zazeráť, lebo som si dovolil sledovať, ako sa mu otec obrátil chrbtom, no on sa na mňa díva skúmavo, zatiaľ čo mladý ľudský lord vedľa neho sa smeje na čomsi, čo práve povedal. Chlap má ježaté zelené vlasy na končekoch ozdobené farebnými drahokamami ako nejaký našuchorený páv a ja si nepamätám, že by som ho už niekedy videl, ale je jasné, že zo svojej prítomnosti v kráľovskej lôži je celý nadšený a priam prahne po Sorovej pozornosti. Keď pokynie k dvom radom bojovníkov pod sebou, dvojica sa rozosmeje a ja znovu zvažujem, či by sa lôžu neoplatilo podpáliť.

Po ľavici lorda Vyfinteného sa nachádza prázdne sedadlo a vedľa neho sedia ešte dvaja ďalší lordi – jeden starší so šedivými vlasmi a tmavohnedou pokožkou a druhý zhruba v mojom veku s dlhými čiernymi vrkočmi a vyholenými bokmi hlavy, ako je typické pre príslušníkov arrowskej armády. Títo dvaja nevykrikujú, nesmejú sa spolu s ostatnými a dokonca sa ani nehnú uzatvárať stávk. Prečo?

Všetci štyria muži odrazu obrátia hlavy a sledujú, ako k nim kráča elegantná elfka so svetlohnedou pokožkou a s výraznými lícnymi kosťami.

Má vysokú postavu a prítiažlivé krivky, a keď prechádza popri prvom rade a vstupuje do kráľovskej lôže, pohybuje sa ladne ako tanečnica. Keby však nebolo jej držania tela, myslel by som si, že patrí k strednej vrstve. Cez plecia má prehodený obyčajný čierny plášť s kapucňou a pod ním skrýva kvalitne ušité modré šaty, ktoré sú však na šľachtické pomery až nevkusne jednoduché.

Keď si uhladene sadne na prázdne miesto vedľa lorda Vyfinteného, starší elf po jej ľavici sa k nej načiahne a srdečne ju objíma. Elfka sa usadí, zloží si kapucňu a zastrčí si vlnité hnedé vlasy za jedno špicaté ucho. Pôsobí sebaisto, vznešene a... kožu jej pokrývajú jazvy.

Drobné vypuklé stopy po popáleninách jej začínajú tesne pod bradou, ťahajú sa jej dole hrdlom a postupne hrubnú a rozvetvujú sa. Tipoval by som, že ďalšie jazvy má na hrudi, ale plášť si pritíska k telu, takže si domnienku nemám ako potvrdiť.

Elfovia sú dlhovekí a ich telá sa hoja bleskovou rýchlosťou. Ešte nikdy som nevidel žiadneho s takou nápadne zohyzenou pokožkou.

Lord Vyfinteny pokrúti hlavou, neskrývane ju pokarhá a zdvihne jej kapucňu späť na vlasy v snahe zakryť jej jazvy. Elfka si kapucňu stiahne a mlčky sa naňho zaškaredí.

Keď sa Soro nahne okolo lorda Vyfinteného, aby jej čosi povedal, elfka zatne zuby a prekríži si ruky, akoby mala čo robiť, aby oboch nezmlátila. Kútik Sorových úst nadvihne spokojný úškrn a on sa znovu oprie do sedadla. Nech už jej zašepkal hocičo, jeho pichľavá poznámka očividne trafila do čierneho.

Sledujem, ako si elfka starostlivo uhládza bavlenné šaty na kolenách a díva sa tesne nad naše hlavy, akoby nechcela hľadiť do očí spodine pod jej úroveň. Nech ide do riti. Vystriem sa do plnej výšky, zatnem päste a prižmúrenými očami ju nabádam, aby na mňa pozrela.

Elfka akoby mi čítala myšlienky – skloní hlavu a pohľady sa nám stretnú.

Upierame na seba zrak a ani jeden z nás sa nehýbe. Nie je to potrebné. Zem pod našimi nohami sa hýbe aj za nás.

Elfka sedí najviac štyri metre odo mňa, len kúsok nad úrovňou arény. Je tak blízko, až mám takmer dojem, že by som sa jej mohol dotknúť, no v skutočnosti je odo mňa na míle vzdialená. Keď na ňu ďalej zízam, líca jej jemne zružovejú, ale zrak neodvráti dokonca ani vtedy, keď nadvihnem jedno obočie. Po elegantnej tvári jej preletí emócia, ktorú som nevidel už tak dlho, až si takmer nie som istý, či ma neklamú oči. Na jediný kratučký okamih nie som zbraň ani zabudnuteľná tvár. Som skrátka muž.

Dočerta. Takto ľudsky som sa necítil už roky... Elfka však odrazu zdvihne bradu a odvráti sa, akoby už o mňa stratila záujem. A ja sa vrátim späť do svojej peknej reality.

Nechápem, prečo som taký sprostý, že od niektorého z týchto bastardov očakávam alebo chcem rešpekt. Na chvíľu som mal pocit, že mi niečo ponúka – niečo, bez čoho žijem už príliš dlho –, ale ona ma vyviedla z omylu jediným gestom, ktorým mi pripomenula, kde je moje miesto.

Lord Vyfinteny otočí zamračenú tvár od elfky ku mne, no ja si ho nevšímam. V hrudi mi víri hnev, preto rozťahnem ruky a zakričím na ňu: „Čo sa deje, princezná? Pripadáš si špinavá, lebo sa ti páči, čo vidíš?“

Elfka bleskovo odvráti zrak od lorda Vyfinteného, zadíva sa doľava a tvári sa, akoby ma pred minútou ani náhodou nevyzliekala očami. Jej spoločník na mňa zazerá ešte zúrivejšie.

„Myslíš si, že ma dokážeš poraziť?“ spýtam sa ho provokačne, postavím sa naširšie a zapraskám hánkami. „Zlez dolu a uvidíme, ty chumaj!“

„Čo to vyvádzaš, chlapče?“ zamrmle potichu Sullivan, ale ja mu neodpoviem. Pravdupovediac, nemám ani potuchy, čo to do mňa vošlo.

Lord Vyfinténý vyskočí na rovné nohy a načiahne sa za rukoväťou meča. Elfka vstane spolu s ním, ťahá ho za ruku a rýchlo mu čosi vykladá, ale lord ju zo seba strasie, vykročí dopredu a vyloží chodidlo na nízky kameniný múrik. Podľa všetkého je pripravený rozdať si to so mnou.

Šlachtici môžu vyzvať na súboj každého, kto ich urazí, dokonca aj gladiátora. Keď to však spravia v priestoroch arény, zaväzujú sa bojovať na život a na smrť presne ako my.

„Filip, Filip... nerob to,“ prosí ho hlasnejšie. „Prosím! Potrebujem ťa!“ Asi aby jej mal kto kúpiť parádnejšie šaty.

Rozruch pritiahne pozornosť najvyššieho lorda Vitora, ktorý sa zrejme chystá zasiahnuť, no vtom sa jeho zadubený syn s krutým pobavením v očiach predkloní a povie mladému lordovi niečo, čo nezachytím. Lord Vyfinténý zatne zuby a vylezie na kamenný múrik.

„Za svoje neúctivé reči zaplatíš, ty špinavý pes,“ zareve na mňa a plecيا sa mu napnú.

Dvaja muži vedľa hnedovlásky sa vrhnú k nemu, ale nie sú dosť rýchli.

Keď lord Vyfinténý zoskočí do arény, ruku s mečom má zdvihnutú a všetka jeho zúrivosť je namierená priamo na mňa. Zaženie sa, no ja sa mu uhnem a zavesím mu pravačkou. Môj úder nie je taký silný, aby ho zložil, ale omráči ho natoľko, že pustí meč z rúk. Zdvihnem ho, a keď sa lord vystrie, poriadne ním švihnem.

Zbraň je vyrobená z kvalitnej ocele, akú som nevidel už roky, a čepeľ je taká ostrá, že keď lordovi Vyfinténemu na jeden raz preseknem chrbticu, necítim takmer žiadny odpor.